

Arrest

nr. 204 543 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2017 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 december 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 8 september 2017 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 11 oktober 2017 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 8 september 2017 om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard, die verzoeker op 21 november 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.09.2017 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[D.L.] [...]

[S.N.] [...]

+ kinderen:

[D.S.] [...]

[D.N.] [...]

[D.L.] [...]

Nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door [D.L.] die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts 09.10.2017)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 21 november 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: [D.L.]

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd.05.05.2015, betekend op 29.05.2015."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"aangezien de bestreden beslissing gesteund is op het verslag dd. 09.10.17 van de arts-adviseur van DVZ (zie in bijlage stuk 2);

aangezien het verslag van de arts-adviseur van DVZ m.b.t. verzoeker stelt dat:

"... Van uit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de orthopedische en psychiatrische aandoeningen bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysiek integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland Armenië.

aangezien n.a.v. zijn aanvraag art. 9ter. Vw. dd. 08.09.17 verzoeker een medisch getuigschrift dd. 24.08.17 van Dr. [M.S.] had bijgevoegd;

aangezien dit medisch getuigschrift onder sub B (diagnose) en sub E (evolutie en prognose van de aandoeningen) zeer expliciet enerzijds de oorzaak van de medische problematiek van verzoeker legde in Armenië én anderzijds om deze reden een terugkeer naar en behandeling van verzoeker in Armenië als niet aangewezen beoordeelde;

aangezien nergens uit het verslag van de arts-adviseur van DVZ blijkt dat rekening werd gehouden met dit specifieke element in het dossier van verzoeker en er uitsluitend werd verwezen naar de algemene situatie in Armenië wat betreft beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandeling en opvolging van de medische problematiek van verzoeker;

aangezien voorts uit de medische attesten van verzoeker niet blijkt dat zijn aandoeningen, tijdelijke aandoeningen zijn, aandoeningen die slechts tijdelijke opvolging behoeven, op korte termijn geneesbare aandoeningen zijn of aandoeningen waarvoor de behandeling op korte termijn kan worden stopgezet (zie RvV 79973, 23 april 2012);

dat de bestreden ongegrondheidsbeslissing art.9ter Vw. van 21.11.17 dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden ongegrondheidsbeslissing art. 9ter. Vw. van 21.11.17 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend op 21.11.17 daar dit gebaseerd is op én voortvloeit uit de bestreden ongegrond[heid]sbeslissing art. 9ter. Vw. van 21.11.17;”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt in de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoeker hem niet verhinderen om te reizen en, met bronvermelding, aangegeven dat de vereiste medische zorgen in Armenië beschikbaar en toegankelijk zijn. In de tweede bestreden beslissing wordt aangegeven dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de hiertoe vereiste documenten. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De Raad dient er daarnaast op te wijzen dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

In casu heeft de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat uit de door verzoeker aangebrachte medische gegevens geen tegenindicatie om te reizen kan worden afgeleid. Deze arts heeft tevens geconstateerd dat de medische problemen die verzoeker heeft – een posttraumatische stressstoornis en een radiculair lijden op verschillende niveaus – kunnen worden behandeld in zijn land van herkomst. Hierbij werd uiteengezet dat een psychiatrische en een orthopedische opvolging in Armenië mogelijk zijn en dat de vereiste medicatie er beschikbaar is. De ambtenaar-geneesheer heeft tevens uitvoerig geduid dat de nodige medische zorgen ook voldoende toegankelijk zijn. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat een toetsing aan de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden werd doorgevoerd.

Verzoeker benadrukt dat zijn psychische problemen hun oorzaak vinden in gebeurtenissen in zijn land van herkomst en dat de arts die hij zelf consulteerde het niet aangewezen achtte dat hij zou terugkeren naar Armenië. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de door verweerder aangestelde controlearts de aangevoerde medische problematiek niet deugdelijk onderzocht of dat deze arts artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schond.

Allereerst moet worden gesteld dat geenszins blijkt dat de door verweerder aangestelde controlearts uit het oog verloor dat verzoekers psychische problemen hun oorzaak zouden vinden in feiten die zich in Armenië zouden hebben afgespeeld. Deze arts vermeldde in zijn advies namelijk duidelijk dat de psychiater die verzoeker consulteerde verwees naar een “*Oorlogstrauma in Armenië*” en aangaf een “*PTSD onderhouden door het nog steeds bestaan van de conflictsituatie in zijn land*” te weerhouden. Daarnaast moet worden herhaald dat slechts een verblijfsmachtiging om medische redenen kan worden toegestaan indien een vreemdeling omwille van zijn medische problemen niet kan reizen of indien hij omwille van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen. Door te duiden dat zijn psychische aandoening ontstond in zijn land van herkomst toont verzoeker niet aan dat verkeerdelijk werd gesteld dat er geen tegenindicaties inzake het reizen op zich bestaan en dat alle vereiste medische zorgen in Armenië beschikbaar en toegankelijk zijn. Hij toont dit evenmin aan door te stellen dat de psychiater op wie hij een beroep deed een terugkeer naar Armenië als “*niet aangewezen*” beoordeelde. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt niet dat verweerder zich dient te schikken naar wat een behandelend arts als aangewezen beschouwt. Verweerder dient slechts de door de wetgever bepaalde criteria te respecteren.

Nergens in de eerste bestreden beslissing wordt voorts gesteld dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt slechts van tijdelijke aard zouden zijn of dat deze enkel kortstondig moeten worden behandeld. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook niet dat de medische zorgen die

verzoeker nodig heeft slechts tijdelijk beschikbaar of toegankelijk zouden zijn. Verzoekers betoog in dit verband is dan ook niet dienstig.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat verweerder of de door hem aangestelde controlearts enig relevant gegeven onterecht buiten beschouwing heeft gelaten of de voorgelegde stukken niet zorgvuldig zou hebben onderzocht.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK